

Szántai János

BUKOWIEN TÖREDÉKEK,
AVAGY A BALLADAI HOMÁLYZÓNA

Bukovina

Bukovina

Búvópatak

Búgócsiga

Ülünk derékig fesztelen
a bükkországi forró télben.
A helyszín nem a BukoWien vendéglő,
sej, pedig a BukoWien vendéglő ajtaja kitarva,
fülünkben egy nóta,
az a régi nóta...
Szóval nem ott:
egy vagonforma romkocsmában,
szemben a múzeumba zárt
snájdig-kájzerliche kapitánysággal.
Jóízűen harapunk
mogyorót, szótagokat,
helyierős -i betűkkel fűszerezve.
Szemben velem
egy bodorított hajú, éltés poszthippi:
projektekből épít hálót, digitálist,
bármit, ha van rá költség,
norvég alapra légüres katedrálist.
Balra tőlem egy barna sirály,
mintha Emma volna neve,
söréttel lóhet bárki rá.
Jobbra tőlem a kedvesem,
ki lelkesen meséli,
faragná fényből Nikét
Szamotrakhé szigetén,

ha lenne grófja, nagybojárja, mindegy,
csak álljon kanosan a zászló.

Balra tőle én:

elbogarzott apród a fejedelem
dévaj dévai holdudvarából.

Búvópatak suhan alattunk tova.

Az állomásfőnök tiszteleg.

Lekéstük a csatlakozást,

pedig van, késni se késett

és –

hej, ritka pillanat az erdön túli veszteglésrendben –

nem aludt senki el.

Ott felejtett csigaházak,

búg belőlünk

a beltengeri kórus,

bábéli és monarchaikus és köztéri

és hálózati nyelveken.

Bukovina

Bukovina

Búgópatak

Búvócsiga

Attól tartok, egy szép napon madárrá válsz,

mint a BukoWien étterem,

tudod, ajtaja kitarva.

Attól tartasz, halakká válok egy szép napon,

boszorkányúzó szombaton,

mint ki csomagol,

kit csomagolnak:

várja a marhavagon.

Fölröppensz a tükörégre.

Fölúszok a betonfolyón.

Tükör által

szilánkszirmok

megszagatnak.

Betonfalban
szívem szakad.
Betonvízbe
befalaznak.

A bodor hajú álnorvég
rendel még egy kört,
ott, a kocsmavagonban,
sej, mulatunk, szegények, egymagunkba,
fülünkben a nóta, az a spéci nóta,
digitális lakótelepről,
hej, de abba is a sok-sok jaj-vidám emberről,
lábunk alatt, időnk alatt
kisiklik a bűvópatak,
megáradó expresszvonat.

*Bukovina árva fia,
Bukovina árva lánya,
mér' mentél el a partira?
Álmodtál az égre házat?
Bölenyszarvon forgó várat?
Bukovina gyöngy árvája,
mér' csángáltál el a bálba?
Könnyű bálban odaveszni,
Kata, Pista, Sára, Imri!
Hogyha járod, rád fog járni,
könnyed, véred fogja banni,
s ha kiürült, el kell menni,
házat, várat összekapni,
hucul ló hátára vetni,
nyereg alatt puhítani,
betonvízben addig mosni,
még az ing is,
még a csont is,
még a nyelv is
útra válik
aranyáron,*

*műemlékké
aranyágon.
Sír az út is –
köd előttem,
sár az ég is –
kő utánam,
mossa, mossa
szellemeső
alámossa,
nem kell itt már
elkapdosni,
sietősen
elkapkodni:
Fogadjisten,
Hadikfalva,
Andrásfalva,
Józseffalva,
Istensegíts,
nincsen isten,
Embersegíts,
ember sincsen.*

A nagy kolostortól nyíllövésnyire,
egy apró betonhídon
leült mellém a történelem,
kért öt lejt meg egy cigarettát.
Nem volt álruhás gróf,
de a BukoWien vendéglő sarkig nyitott ajtaján
sem ragyognak csillagok.
Andrásfalváról érkezett, mesélte,
kérni a pópát, imádkozzon ölbe való lányáért,
rajta van a kórság,
s minden pénzét odaadta.
Néztük, hogy igyekszik lábunk alatt a Moldova,
hegynek fel.
A hátunk mögött emberek vonultak hosszú sorban,
valahol messze feltűntek az andrásfalviak is,

szépiában játszó sárga-feketén,
aztán inkább ködfehéren:
hályog terült a folyóra.
Az oftalmológusok hősín vállukat vonogatták,
tovakorcsolyáztak.
Más Isten csodája történt június idusán,
a bükkországi forró télben.

Ezt már a vendéglőben mesélem, mert
végül mégis,
végül megint,
végül mindig
oda jutunk,
ott maradunk,
sej, a BukoWien vendéglőben,
ajtaja kitárva,
hej, de ott mulatunk bőszen bele a napnyugtába.
Fülünkben egy nóta,
fényes idők óta,
históriás nóta,
hogyasongya:

Bukovina

BukoWien

Búvópatak

Csupa kín.